

[Enggaard.]

hovedprincipper, som ligger her. Derfor tror jeg, vi befinder os på realistisk grund, når arbejdet går ud fra disse principper og ikke fra tanken om et storamt. Indenrigsministeren vil imidlertid se, at i det forslag, som er fremsat, er der ikke indsat nogen revisionsbestemmelse. Dette er naturligvis gjort med forsæt, al den stund det efter mit skøn ville være urimeligt, hvis man her udarbejdede en lovgivning, som lod det stå åbent, at man senere hen skulle konvertere et sådant hovedstadsråd til et storamt, en tanke, som nogle har koketteret med. Jeg synes, det ville være urimeligt over for alle de folkevalgte, som skulle arbejde i et sådant system. Jeg tror, det ville gøre arbejdet næsten umuligt for alle de embedsmænd, som direkte og indirekte skulle arbejde med et sådant system, hvis der var en usikkerhed med hensyn til, om man om nogle år omkalfatrede det hele på ny. Jeg tror, vi alle skal erkende, at det, som vi finder frem til i løbet af de nærmeste uger, er en blivende løsning, og at vi ikke betragter det som en interimordning, som man senere kan prøve at vælte, hvis man til den tid mener at kunne gøre det. Jeg tror, at vi skylder kommunerne og dem, der skal gøre tjeneste i kommunalt arbejde i hovedstadsområdet, en sådan grad af sikkerhed i arbejdet.

Forslaget er naturligvis ikke fuldstændigt, bl. a. fordi bestemmelser om udligning og bestemmelser om, i hvilket omfang og efter hvilke regler en eventuel skat til en hovedstadsfond skal opkræves, hører organisk sammen med det, men naturligvis må komme som særlige lovforslag, og indenrigsministeren vil få al mulig anledning til, hvis vi ellers kommer igennem på denne led, at udnytte sine forfatterevner ved udformningen af disse yderligere lovforslag og bemærkningerne til dem.

Jeg tror, det er vigtigt at tage problemerne om fonden og udligningen frem også i behandlingen her i dag, fordi vi efter de drøftelser, vi har været igennem, på dette punkt efter min mening må erkende, at der er behov for en betydelig grad af udligning på det primærkommunale og sekundærkommunale område inden for hovedstadsregionen, men vi har også som supplement til en sådan udligning brug for en hovedstadsfond, dels fordi en regelbundet udligning let fører

til urimeligheder, hvis den drives vidt, dels fordi andre vigtige opgaver kun kan føres igennem med rimelighed, hvis der sammen med planlægningen og beslutningerne også er sådanne økonomiske midler til rådighed for det styrende organ, efter min opfattelse hovedstadsrådet, at der er realitet i at træffe beslutninger og lave en planlægning. Vi lægger altså vægt på både udligningen og etableringen af en fond. En udligning efter objektive kriterier vil stadig gøre det muligt for den kommune i området, som er sparsommelig, at få fordelene af den, netop fordi den går på opgaver og ikke på udgifter. Men fonden må komplettere udligningen og gøre den mere retfærdig, navnlig i forhold til de typiske udviklingskommuner.

Denne fond, som efter min opfattelse, hvis dette foretagende skal lykkes, skal være af en ganske betydelig størrelse, må ind i billedet, når vandforsyning, spildevandsafledning og -rensning og ikke mindst de store trafikproblemer skal løses.

Jeg tror, trafikproblemerne bliver et meget centralt punkt i de kommende overvejelser. Der foreligger jo desværre ingen forslag endnu, men alligevel finder jeg anledning til at advare imod de tanker, som fra en række kommuners side har været fremme om et rent kommunalt busselskab. Jeg ser meget vel det meget påtrængende behov, som findes, ikke mindst i omegnskommunerne, for at få løst deres overfladefrafikale problemer igennem etableringen af et busselskab, men jeg er bange for, at partielle løsninger på disse områder skal gøre det umuligt senere at finde frem til en rimelig helhedsløsning. Jeg er heller ikke særlig begejstret for det, jeg har kunnet erfare i dagspressen om de planer, der har været om et trafikalselskab domineret af DSB og derigennem af staten. Jeg tror, at de trafikale opgaver i området bør være et lokalt ansvar, og med dette lokale ansvar følger de beføjelser, som man har brug for for at kunne udbygge og drive et sådant hovedstadsområdes trafikalselskab. Disse beføjelser må ledsages af et tilsvarende økonomisk ansvar. Her kommer også spørgsmålet om den byrde, området skal bære i forhold til staten, stærkt ind i billedet, og vi har i dag et virvar af forskellige ordninger vedrørende byrdefordelingen mellem staten og kommunerne, når det drejer sig om trafikløsningen her i området.